

o uschovávání léčiv v tabele I a II, kamž právě patřil i roztok perhydrolový vydaný žalobkyni místo příslušného předepsaného léku. Nařízení právě uvedené označuje se samo za nařízení, kterým se vydávají předpisy, aby se co nejvíce bylo vyvarováno záměně léků při jejich dispensaci a vydávání. Právem proto odvolací soud uznal, že se žalovaný S. při úschově léčiv dopustil opomenutí. Dovolací soud má v souhlase se znaleckým posudkem za to, že opomenutí žalovaného S-a usnadnilo druhému žalovanému záměnu léčiv, a proto jest žalovaný S. též zodpovědný za škodu, která byla způsobena jednáním druhého žalovaného, opomenutím žalovaného S-a podporovaným. Podle § 1301 obč. zák. jsou oba žalovaní za škodu zodpovědni, ježto žalovaný E. bezprostředně škodlivý lék vydal a žalovaný S. k tomuto vydání prostředně svým opomenutím dohledu na úschovu léčiv přispěl. Poměr zavinění obou žalovaných nelze určit přesně; byl-li však u žalovaného S-a určen jen jednou třetinou, nemá důvodné příčiny, aby proti tomu brojil s hlediska nesprávného právního posouzení věci.

Čís. 12914.

Byl-li poplatek z dřívějšího převodu nemovitosti předepsán nynějšímu jejímu vlastníku z důvodu věcného ručení, nemůže se nynější vlastník nemovitosti, jenž dosud sám onen poplatek nezapřavil, domáhati na tom, kdo jest podle zákona povinen poplatek zapřaviti, by zapřavil poplatek jemu, jest však oprávněn domáhati se na zavázaném, by zapřavil poplatek z převodu bernímu úřadu.

(Rozh. ze dne 14. října 1933, Rv I 989/32.)

Trhovou smlouvou ze dne 29. října 1928 prodali žalovaní pozemky Antonínu S-ovi, jenž je dne 29. ledna 1929 prodal žalobcům. Ani žalovaní ani Antonín S. nezapřavili převodní poplatek z kupní smlouvy ze dne 29. října 1928, pročež byl berním úřadem předepsán tento převodní poplatek 4195 Kč 50 h žalobcům na základě věcného ručení prodaných nemovitostí. Žalobě, již se domáhali žalobci na žalovaných, by žalovaní byli uznáni povinnými zapřatiti rukou společnou a nerozdílnou bernímu úřadu převodní poplatek 4.195 Kč 50 h z kupní smlouvy ze dne 29. října 1928 do 14 dnů pod exekucí nebo zapřatiti žalobcům rukou společnou a nedílnou do 14 dnů pod důhonem práva 4195 Kč 50 h, p r o c e s n í s o u d vyhověl rozsudkem pro zameškání žalovaných. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaných napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Žalobci uvádějí ovšem v žalobě, že mají činiti náklad, který náleží žalovaným, a odvozují odvolatelé ze slova »náklad«, že jest uplatňován nárok podle § 1042 obč. zák. Tomu však tak není. Žalobci mohli v žalobě použití povšechného výrazu, že na místě žalovaných mají vykonati plnění, a vysvítá ze žalobního děje, že v poměru k žalovaným k tomuto plnění nejsou zavázáni. Pokud jde o žalobní prosbu, by žalovaní zapřatili převodní poplatek bernímu úřadu, jest tento nárok úplně opodstatněn. Že žalovaní jsou povinni hraditi převodní poplatek rukou spo-

lečnou a nerozdílnou, plyne ze zákona. Žalobci mohou žádati, by žalovaní tomuto závazku dostáli, a to již tehdy, hrozí-li jim nebezpečí, že věřitel na ně dokročí, aniž by se vyžadovalo, že dluh již zapravili. Žalobní prosba v první části slouží k tomu, by bylo zabráněno, by žalobci nebyli nuceni k plnění, k němuž proti žalovaným nejsou povinni, jakž vyplývá ze skutkové podstaty, kterou jest považováti za pravdivou, a k němuž jen na základě věcného ručení nemovitosti v poměru k státu mohou býti přidrženi. K uvarování tohoto nebezpečí však není zapotřebí, by žalobci sami převodní poplatek již zaplatili. Pochybná mohla by býti jen otázka, zdali i druhá část žalobní prosby jest odůvodněna a zdali v tomto ohledu nejde o postižní nárok, který teprve tehdy může býti uplatňován, když žalobci zažalovaný poplatek zapravili. V tomto směru však uvážil odvolací soud, že podle doslovu žalobní prosby žalovaným jest vyhrazena volba, zdali placení chtějí vykonati bernímu úřadu, či žalobcům. Jest jim proto dáno na vůli, by druhé části žalobní prosby dostáli teprve tehdy, když žalobci sami poplatek u berního úřadu již složili. Tím jsou však všechny pochybnosti co do přípustnosti druhé žalobní prosby odstraněny.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalovaných potud, že zamítl pro tentokrát žalobní prosbu, by žalovaní byli uznáni povinnými zaplatiti žalobcům rukou společnou a nedílnou do 14 dnů pod důhonem práva 4.195 Kč 50 h; jinak dovolání žalovaných nevyhověl.

D ů v o d y:

Žalobci opřeli žalobu o to, že berní úřad doručil jim platební příkaz ze dne 9. března 1931, kterým jim z důvodu věcného ručení ukládá zaplacení 4.195 Kč 50 h převodního poplatku. Žalobci tvrdí v žalobě, že mají učiniti »náklad« za žalované, kteří jsou povinni zaplatiti řečený převodní poplatek ze smlouvy ze dne 29. října 1928. Z tohoto žalobního děje, který jest při rozsudku pro zmeškání základem rozhodnutí, jest zřejmo, že žalobci opírají žalobní nárok o to, že ručí za předepsaný převodní poplatek v e c n ě podle § 72 zákona ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák., kdežto žalovaní jsou podle § 68 odstavec (3) téhož zákona povinni tento poplatek zaplatiti. Právní poměr mezi stranami tvoří tedy podle žalobních údajů zákon sám (§ 859 obč. zák.). Tuto důležitou skutečnost s hlediska právního přehlížejí však dovolatelé, tvrdíce, že jen smlouvou mohl by býti založen právní poměr mezi nimi a žalobci. Jest tudíž jen otázkou, zda žalobci o týž přednes mohou právem opřít žalobní prosbu dvojího rozsahu. Podle tvrzení žaloby nezaplatili žalobci za žalované dosud nic. Nevstoupili proto v práva věřitele žalovaných, berního úřadu v T., a nemohou proto od nich dosud požadovati zaplacení, protože podle § 1358 obč. zák. nejsou k tomu před zaplacením jejich (žalovaných) dluhu oprávněni. Žalobci tvrdí sice, že placení jim stalo by se jen proto, aby zaplatili bernímu úřadu v T., avšak k tomu nelze přihlížeti proto, že v žalobní prosbě nic takového nežádají, a pak také z toho důvodu, že žalovaní jsou dosud povinni platiti jen československému státu a jen placením bernímu úřadu v T.

zbavují sebe a žalobce veškerého závazku podle § 1424 obč. zák. Potud jest právní názor odvolacího soudu nesprávný a dovolání žalovaných oprávněno. Bylo mu proto vyhověti částečně v ten způsob, že žalobní prosba, aby žalovaní platili *ž a l o b c ů m*, byla pro tentokrát zamítnuta.

Dovolání však není ospravedlněno, pokud žádá zamítnutí celé žalobní prosby. Podle obsahu žaloby hrozí žalobcům placení převodního poplatku podle platebního příkazu, který dokazuje, že československý stát od nich žádá již zaplacení z důvodů věcného ručení na převodní poplatek (§ 60 odst. 1 popl. zák.). Žalobci uvádějí v žalobě, že mají učiniti »náklad« za žalované, a tomu nelze nijak jinak rozuměti, než že mají plniti za žalované. Jak již dovolací soud dovodil v rozhodnutí ve sb. n. s. civ. čís. 4192, — ke kterému se poukazuje —, jest mezi žalobci a žalovanými ze zákona podobný poměr, jako jest mezi dlužníkem a tím, kdo mu přislíbil plniti jeho věřiteli podle § 1404 obč. zák. (převzetí splnění), kteréžto ustanovení zákona vylučují žalovaní pro tento případ jen se zřetelem k tomu, že mezi nimi a žalobci není *s m l u v n í h o* poměru. Pomíjejí i zde skutečnost již svrchu zmíněnou, že právní poměr mezi nimi a žalobci v podobném směru jako předpokládá § 1404 tvoří zde zákon sám §§ 68 odst. (3) a 72 řečeného zákona. Žalobci jsou proto oprávněni, by od žalovaných žádali plnění *pro berní úřad v T.* V této části jest dovolání nedůvodné a bylo zamítnuto, aniž bylo třeba rozebíratí věc ještě s jiných právních hledisek.

Čís. 12915.

Lhůta k plnění, uloženému soudním usnesením, počíná, nařídil-li soud podle druhého odstavce § 524 c. ř. s. dočasné zastavení řízení až do vyřízení rekursu proti usnesení, dnem po doručení usnesení rekursního soudu. Dříve než tato lhůta projde, nelze povolití exekuci.

(Rozh. ze dne 14. října 1933, R II 382/33.)

Na základě konečného usnesení v řízení o rušené držbě povolil soud *prvé stolice* exekuci. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. *D ů v o d y*: Povinným byl povolen odklad vykonatelnosti konečného usnesení ve smyslu § 524 c. ř. s., takže podle § 409 c. ř. s. lhůta k plnění počíná běžeti ode dne doručení rekursního usnesení, což se stalo dne 17. června 1933, takže žádost exekuční, podaná dne 23. června 1933, jest předčasná (§ 1 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o otázku, kdy počíná lhůta k plnění uloženému soudním usnesením v případě, když soud podle ustanovení § 524 druhý odstavec c. ř. s. nařídí dočasné zastavení řízení až do vyřízení rekursu podaného